

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

25. června 2020*

„Řízení o předběžné otázce – Naléhavé řízení o předběžné otázce – Politika v oblasti azylu a přistěhovalectví – Společná řízení pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany – Směrnice 2013/32/EU – Článek 6 – Přístup k řízení – Učinění žádosti o mezinárodní ochranu u orgánu, který je podle vnitrostátního práva příslušný k registraci této žádosti – Učinění žádosti u jiných orgánů, u nichž je pravděpodobné, že budou takové žádosti dostávat, ale nejsou podle vnitrostátního práva příslušné k jejich registraci – Pojem ‚jiné orgány‘ – Článek 26 – Zajištění – Normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu – Směrnice 2013/33/EU – Článek 8 – Zajištění žadatele – Důvody zajištění – Rozhodnutí o zajištění žadatele z důvodu nedostatku ubytovací kapacity v humanitárním přijímacím středisku“

Ve věci C-36/20 PPU,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana (vyšetřující soud č. 3 v San Bartolomé de Tirajana, Španělsko) ze dne 20. ledna 2020, došlým Soudnímu dvoru dne 25. ledna 2020, v řízení

VL,

za přítomnosti:

Ministerio Fiscal,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení M. Vilaras, předseda senátu, S. Rodin, D. Šváby (zpravodaj), K. Jürimäe a N. Piçarra, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: M. M. Ferreira, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za VL M. T. Macías Reyes, abogada,
- za Ministerio Fiscal T. García García,
- za španělskou vládu S. Centeno Huerta, jako zmocněnkyní,

* Jednací jazyk: španělština.

– za Evropskou komisi M. Condou-Durande a I. Galindo Martín, jako zmocněnkyněmi,
po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 30. dubna 2020,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 6 odst. 1 druhého pododstavce a článku 26 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (Úř. věst. 2013, L 180, s. 60), jakož i článku 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (Úř. věst. 2013, L 180, s. 96).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci řízení týkajícího se zajištění VL a žádosti o mezinárodní ochranu, kterou VL podal v této souvislosti.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 2008/115/ES

- 3 V bodě 9 odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (Úř. věst. 2008, L 348, s. 98) je uvedeno:

„V souladu se směrnicí Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka [(Úř. věst. 2005, L 326, s. 13)] by státní příslušník třetí země, který požádal o azyl v některém členském státě, neměl být považován za osobu neoprávněně pobývající na území daného členského státu, dokud nenabude platnosti rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti nebo rozhodnutí o ukončení jeho oprávnění k pobytu jakožto žadatele o azyl.“

- 4 Článek 2 směrnice 2008/115, nadepsaný „Oblast působnosti“, v odstavci 1 stanoví:

„Tato směrnice se vztahuje na státní příslušníky třetích zemí neoprávněně pobývajících na území členského státu.“

- 5 Článek 6 této směrnice, který se týká „[r]ozhodnutí o navrácení“, v odstavci 1 stanoví:

„Členské státy vydají rozhodnutí o navrácení každému státnímu příslušníkovi třetí země, který pobývá neoprávněně na jejich území, aniž jsou dotčeny výjimky uvedené v odstavcích 2 až 5.“

- 6 Článek 15 zmíněné směrnice, nadepsaný „Zajištění“, který je uveden v kapitole IV této směrnice, nadepsané „Zajištění za účelem vyhoštění“, v odstavci 1 uvádí:

„Nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že

- a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo

b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje.

Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění.“

Směrnice 2013/32

7 V bodech 8, 12, 18, 20 a 25 až 28 odůvodnění směrnice 2013/32 je uvedeno:

„(8) Evropská rada přijala na svém zasedání ve dnech 10.–11. prosince 2009 Stockholmský program, který znovu připomenul závazek zavést do roku 2012 společný prostor ochrany a solidarity na základě společného azylového řízení a jednotného statusu osob, kterým byla přiznána mezinárodní ochrana, založená na přísných normách ochrany a na spravedlivých a účinných řízeních. Stockholmský program potvrdil, že lidem, kteří potřebují mezinárodní ochranu, musí být zajištěn přístup k řádným právním azylovým řízením, která jsou účinná. V souladu se Stockholmským programem by se jednotlivým osobám mělo dostat stejného zacházení, pokud jde o postup a určení statusu, nezávisle na tom, ve kterém členském státě podají žádost o mezinárodní ochranu. Cílem je, aby se v podobných případech postupovalo obdobně a výsledek byl stejný.

[...]

(12) Hlavním cílem této směrnice je stanovit další normy řízení v členských státech pro přiznávání a odnímání mezinárodní ochrany s cílem zavést v Unii společné azylové řízení.

[...]

(18) Je v zájmu členských států i žadatelů o mezinárodní ochranu, aby bylo rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu přijato co možná nejdříve, aniž by tím bylo dotčeno provedení přiměřeného a úplného posouzení.

[...]

(20) Za přesně stanovených okolností, z nichž je zřejmé, že žádost bude shledána neopodstatněnou, nebo pokud existují závažné obavy týkající se národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku, by měly mít členské státy možnost urychlit řízení o posouzení žádosti, zejména zavedením kratších avšak přiměřených lhůt pro některé procesní úkony, aniž by tím bylo dotčeno provedení přiměřeného a úplného posouzení a účinný přístup žadatele k základním zásadám a zárukám stanoveným touto směrnicí.

[...]

(25) V zájmu správného rozpoznání osob, jež potřebují ochranu coby uprchlíci ve smyslu článku 1 Ženevské úmluvy nebo coby osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, by měl mít každý žadatel účinný přístup k řízení, možnost spolupracovat a řádně komunikovat s příslušnými orgány tak, aby mohl předkládat důležité skutečnosti o svém případě, a dostatečné procesní záruky pro sledování svého případu v průběhu všech fází řízení. Kromě toho by v rámci posuzování žádosti o mezinárodní ochranu mělo být žadateli zpravidla poskytnuto alespoň právo na setrvání až do vynesení rozhodnutí rozhodujícím orgánem, přístup ke službám tlumočnicka pro předložení svého případu při pohovoru s orgány, možnost komunikovat se zástupcem Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) a s organizacemi poskytujícími poradenské služby žadatelům o mezinárodní ochranu, právo na oznámení příslušného rozhodnutí a na

sdělení toho, jaké věcné a právní důvody k danému rozhodnutí vedly, možnost konzultovat právního poradce nebo jiného poradce a právo být informován o svém právním postavení v rozhodujících okamžicích během řízení, a to v jazyce, jemuž žadatel rozumí nebo o němž se oprávněně předpokládá, že mu žadatel rozumí, a v případě zamítavého rozhodnutí právo na podání účinného opravného prostředku k soudu.

- (26) Aby byl zajištěn účinný přístup k řízení o posouzení žádosti, měli by úředníci, se kterými přijdou osoby žádající o mezinárodní ochranu nejdříve do styku, a zejména úředníci, kteří vykonávají dohled na pozemních nebo námořních hranicích nebo provádějí hraniční kontroly, dostat příslušné informace a nezbytné školení o způsobu uznávání žádostí o mezinárodní ochranu a zacházení s nimi, mimo jiné s náležitým ohledem na příslušné pokyny vypracované Evropským podpůrným úřadem pro otázky azylu. Měli by být schopni poskytnout státním příslušníkům třetích zemí nebo osobám bez státní příslušnosti, kteří se nacházejí na území, včetně na hranicích, v teritoriálních vodách nebo tranzitním prostoru členských států, a kteří chtějí podat žádost o mezinárodní ochranu, příslušné informace týkající se místa a způsobu podávání žádostí o mezinárodní ochranu. Pokud se tyto osoby nacházejí v teritoriálních vodách členského státu, měly by být vyloděny na pevninu a jejich žádosti by měly být posouzeny v souladu s touto směrnicí.
- (27) Vzhledem k tomu, že státní příslušníci třetích zemí a osoby bez státní příslušnosti, kteří vyjádřili své přání požádat o mezinárodní ochranu, jsou žadateli o mezinárodní ochranu, měli by dodržovat povinnosti a požívat práva podle této směrnice a podle směrnice [2013/33]. Za tímto účelem by členské státy měly co nejdříve učinit záznam o tom, že uvedené osoby jsou žadateli o mezinárodní ochranu.
- (28) Aby se usnadnil přístup k řízení o posouzení žádosti na hraničních přechodech a v detenčních zařízeních, měly by být zpřístupněny informace o možnosti požádat o mezinárodní ochranu. Tlumočení by mělo zajistit základní komunikaci, která je nezbytná pro to, aby příslušné orgány byly schopné porozumět, zda osoby chtějí požádat o mezinárodní ochranu.“

8 Článek 1 směrnice 2013/32, nadepsaný „Účel“, zní takto:

„Účelem této směrnice je stanovit společná řízení pro přiznávání a odnímání mezinárodní ochrany podle směrnice [Evropského parlamentu a Rady] 2011/95/EU [ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (Úř. věst. 2011, L 337, s. 9)].“

9 Článek 2 směrnice 2013/32, nadepsaný „Definice“, stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

b) ‚žádostí o mezinárodní ochranu‘ nebo ‚žádostí‘ žádost o ochranu členským státem učiněná státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti, u níž lze předpokládat, že žadatel usiluje o získání postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany, a ve které nežádá výslovně o jinou formu ochrany, jež nespadá do oblasti působnosti směrnice [2011/95] a o níž lze požádat samostatně;

c) ‚žadatelem‘ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, která učinila žádost o mezinárodní ochranu, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto;

[...]

f) „rozhodujícím orgánem“ kvazisoudní nebo správní orgán členského státu příslušný k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu a příslušný k přijímání rozhodnutí v prvním stupni v těchto případech;

[...]“

10 Článek 3 směrnice 2013/32, nadepsaný „Oblast působnosti“, v odstavci 1 uvádí:

„Tato směrnice se vztahuje na všechny žádosti o mezinárodní ochranu podané [učiněné] na území členského státu, včetně na jeho hranicích, v jeho teritoriálních vodách nebo tranzitním prostoru, a na odnětí mezinárodní ochrany.“

11 Článek 4 této směrnice, nadepsaný „Odpovědné orgány“, v odstavci 1 stanoví:

„Členské státy určí pro všechna řízení rozhodující orgán příslušný k přiměřenému posuzování žádostí podle této směrnice. Členské státy zajistí, aby měl tento orgán pro plnění svých úkolů podle této směrnice k dispozici přiměřené prostředky, jakož i pracovníky s odpovídající kvalifikací.“

12 Článek 6 uvedené směrnice, který je nadepsán „Přístup k řízení“, zní takto:

„1. Učiní-li určitá osoba žádost o mezinárodní ochranu u orgánu, který je podle vnitrostátního práva příslušný k registraci této žádosti, provede se tato registrace do třech pracovních dnů od učinění žádosti.

Pokud je žádost o mezinárodní ochranu učiněna u jiných orgánů, u nichž je pravděpodobné, že budou takové žádosti dostávat, ale nejsou podle vnitrostátního práva příslušné k jejich registraci, členské státy zajistí, aby byla registrace provedena do šesti pracovních dnů od učinění žádosti.

Členské státy zajistí, aby těmto jiným orgánům, u nichž je pravděpodobné, že budou žádosti o mezinárodní ochranu dostávat, jako jsou policejní orgány, pohraniční stráž, imigrační orgány a pracovníci detenčních zařízení, byly poskytnuty příslušné informace a aby jejich pracovníkům byla poskytnuta úroveň školení nezbytná pro plnění jejich úkolů a povinností a pokyny pro poskytování informací žadatelům ohledně místa a způsobu podávání žádostí o mezinárodní ochranu.

2. Členské státy zajistí, aby osoba, která učinila žádost o mezinárodní ochranu, měla příležitost podat žádost co možná nejdříve. Pokud žadatel této příležitosti nevyužije, může členský stát odpovídajícím způsobem použít článek 28 této směrnice.

3. Aniž je dotčen odstavec 2, mohou členské státy požadovat, aby se žádosti o mezinárodní ochranu podávaly osobně nebo na určitém místě.

4. Bez ohledu na odstavec 3 se považuje žádost o mezinárodní ochranu za podanou, jakmile ji příslušné orgány dotyčného členského státu obdrží od žadatele nebo, pokud tak stanoví vnitrostátní právo, jakmile o ní obdrží úřední zápis.

5. Pokud v důsledku žádostí o mezinárodní ochranu učiněných současně velkým počtem státních příslušníků třetích zemí nebo osob bez státní příslušnosti je v praxi velice obtížné dodržet lhůtu stanovenou v odstavci 1, mohou členské státy stanovit, že lze tuto lhůtu prodloužit na 10 pracovních dní.“

- 13 Článek 8 téže směrnice, nadepsaný „Informování a poradenství v detenčních zařízeních a na hraničních přechodech“, v odstavci 1 stanoví:

„Existují-li údaje o tom, že státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti nacházející se v detenčních zařízeních nebo na hraničních přechodech na vnějších hranicích, včetně tranzitního prostoru, chtějí učinit žádost o mezinárodní ochranu, členské státy jim poskytnou informace k tomu nezbytné. V těchto detenčních zařízeních a na hraničních přechodech zajistí členské státy tlumočení nezbytné pro usnadnění přístupu k azylovému řízení.“

- 14 Článek 26 směrnice 2013/32, který se týká „[z]ajištění“, stanoví:

„1. Členské státy nesmějí nikoho zadržet [zajistit] pouze proto, že se jedná o žadatele. Důvody a podmínky zajištění a záruky dané zajištěným žadatelům musí být v souladu se směrnicí [2013/33].

2. Je-li žadatel o mezinárodní ochranu zajištěn, členské státy zajistí možnost rychlého soudního přezkumu podle směrnice [2013/33].“

- 15 Článek 38 této směrnice, nadepsaný „Pojem bezpečné třetí země“, v odstavci 1 uvádí:

„Členské státy mohou použít pojem bezpečné třetí země pouze tehdy, pokud se příslušné orgány přesvědčily, že s osobou žádající o mezinárodní ochranu bude v dotyčné třetí zemi zacházeno podle těchto zásad:

[...]

b) neexistuje riziko vážné újmy, jak je vymezena ve směrnici [2011/95];

[...]“

Směrnice 2013/33

- 16 V bodech 15 a 20 odůvodnění směrnice 2013/33 je uvedeno:

„(15) Zajištění žadatelů by mělo být prováděno v souladu s hlavní zásadou, podle níž nelze nikoho zajistit pouze proto, že žádá o mezinárodní ochranu, a zejména v souladu s mezinárodními právními závazky členských států, a s článkem 31 Ženevské úmluvy. Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění. Zajištěný žadatel by měl mít účinný přístup k příslušným procesním zárukám, jako jsou opravné prostředky k vnitrostátnímu soudnímu orgánu.

[...]

(20) Zajištění žadatele by mělo být krajním opatřením a mělo by být uplatňováno pouze poté, co byla řádně posouzena veškerá alternativní opatření, při nichž nedochází k fyzickému zajištění, s cílem lépe zajistit fyzickou a psychickou integritu žadatele. Jakékoli alternativní opatření nahrazující zajištění by mělo respektovat základní lidská práva žadatele.“

17 Článek 2 této směrnice, nadepsaný „Definice“, zní:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

- a) ‚žádostí o mezinárodní ochranu‘ žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 2 písm. h) směrnice [2011/95];
- b) ‚žadatelem‘ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, kteří učinili žádost o mezinárodní ochranu, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto;

[...]“

18 Článek 3 uvedené směrnice, nadepsaný „Oblast působnosti“, v odstavci 1 uvádí:

„Tato směrnice se vztahuje na všechny státní příslušníky třetích zemí a osoby bez státní příslušnosti, kteří na území, včetně na jeho hranicích, v teritoriálních vodách nebo tranzitním prostoru členského státu učiní žádost o mezinárodní ochranu, po dobu, po kterou jsou oprávněni zůstat na území členského státu jakožto žadatelé, a na jejich rodinné příslušníky, na něž se taková žádost o mezinárodní ochranu vztahuje podle vnitrostátních právních předpisů.“

19 Podle článku 8 této směrnice, který se týká „[z]ajištění“, platí:

„1. Členské státy nesmějí nikoho zadržet [zajistit] pouze proto, že je žadatelem v souladu se směrnicí [2013/32].

2. V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření.

3. Žadatel může být zajištěn pouze v těchto případech:

- a) za účelem zjištění nebo ověření jeho totožnosti nebo státní příslušnosti;
- b) za účelem určení těch skutečností, na nichž je jeho žádost o mezinárodní ochranu založena a jež by bez zajištění žadatele nebylo možné získat, zejména v případě nebezpečí skrývání se žadatele;
- c) během příslušného řízení za účelem rozhodnutí o právu žadatele na vstup na dané území;
- d) je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle směrnice [2008/115] za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečností, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení;
- e) vyžaduje-li to ochrana národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku;
- f) v souladu s článkem 28 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států [(Úř. věst. 2013, L 180, s. 31)].

Důvody zajištění se stanoví ve vnitrostátním právu.

[...]“

- 20 Článek 9 směrnice 2013/33, nadepsaný „Záruky pro zajištěné žadatele“, v odstavci 1 stanoví:
„Žadatel musí být zajištěn pouze po co nejkratší dobu a pokud přetrvávají důvody stanovené v čl. 8 odst. 3.“
- 21 Článek 17 této směrnice, nadepsaný „Obecná ustanovení o materiálních podmínkách přijetí a zdravotní péči“, v odstavci 1 stanoví:
„Členské státy zajistí, aby žadatelé měli k dispozici materiální podmínky přijetí, jakmile učiní žádost o mezinárodní ochranu.“
- 22 Článek 18 uvedené směrnice, nadepsaný „Další ustanovení o materiálních podmínkách přijetí“, v odstavci 9 stanoví:
„V řádně odůvodněných případech mohou členské státy výjimečně přijmout pravidla pro materiální podmínky přijetí odchylovající se od tohoto článku, jež se použijí po přiměřenou dobu, která musí být co nejkratší, pokud
- [...]
- b) běžně dostupné ubytovací kapacity jsou dočasně vyčerpány.
- I za těchto jiných podmínek musí být zajištěny základní potřeby žadatele.“

Španělské právo

- 23 Článek 58 Ley Orgánica 4/2000 sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social (organický zákon 4/2000 o právech a svobodách cizinců ve Španělsku a o jejich sociální integraci) ze dne 11. ledna 2000 (BOE č. 10 ze dne 12. ledna 2000, s. 1139), ve znění použitelném na skutkový stav v původním řízení (dále jen „organický zákon 4/2000“), se týká vyhošťování neoprávněně pobývajících cizinců.
- 24 Článek 58 organického zákona 4/2000 v odstavci 3 upravuje zjednodušený postup pro vyhošťování cizinců usilujících o nezákonný vstup do Španělska. V odstavci 4 tohoto článku je uvedeno, že osoby uvedené v odstavci 3 nemohou být vyhoštěny, dokud nebude případná žádost o mezinárodní ochranu prohlášena za nepřípustnou, a v jeho odstavci 6 se stanoví, že není-li možné provést vyhoštění do 72 hodin, je třeba navrhnout zajištění před soudním orgánem.
- 25 Článek 61 organického zákona 4/2000 upravuje předběžná opatření v rámci řízení o vyhoštění. Článek 62 tohoto zákona se týká zajištění a jeho čl. 64 odst. 5 upravuje odklad vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění, dokud nebude prohlášena za nepřípustnou žádost o mezinárodní ochranu.
- 26 Článek 2 Ley 12/2009 reguladora del derecho de asilo y de la protección subsidiaria (zákon 12/2009, kterým se upravuje právo na azyl a doplňková ochrana) ze dne 30. října 2009 (BOE č. 263 ze dne 31. října 2009, s. 90860), ve znění použitelném na skutkový stav v původním řízení, vymezuje právo na azyl a jeho článek 3 pak postavení uprchlíka. Podle článku 5 tohoto zákona platí, že přiznání doplňkové ochrany vyžaduje, aby dotyčná osoba nebyla vyhoštěna. A konečně článek 30 uvedeného zákona upravuje přístup k sociálním a přijímacím službám pro žadatele o mezinárodní ochranu, kteří je potřebují.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 27 Dne 12. prosince 2019 v 19:05 hodin zadržela služba Salvamento Marítimo (námořní záchranná služba, Španělsko) u španělského pobřeží plavidlo, na jehož palubě se nacházelo 45 osob subsaharského původu, mezi nimiž byl i malijský státní příslušník VL. Námořní záchranná služba vzala těchto 45 státních příslušníků třetích zemí na svoji loď a ve 21:30 hodin je vysadila v přístavu na jihu ostrova Gran Canaria (Španělsko).
- 28 Poté, co byla uvedeným státním příslušníkům poskytnuta úvodní péče, byli předáni Brigada Local de Extranjería y Fronteras (místní cizinecká a pohraniční brigáda) při Comisaría de Policía Nacional de Maspalomas (oddělení státní policie v Maspalomas, Španělsko). Dne 13. prosince 2019 v 00:30 hodin byli předáni Jefatura Superior de Policía de Canarias (vrchní policejní ředitelství pro Kanárské ostrovy, Španělsko).
- 29 Rozhodnutím ze dne 13. prosince 2019 Subdelegación del Gobierno en Las Palmas (zastoupení vlády v Las Palmas, Španělsko) nařídilo vyhoštění těchto státních příslušníků. Vzhledem k tomu, že toto rozhodnutí nemohlo být vykonáno ve lhůtě 72 hodin stanovené v čl. 58 odst. 6 organického zákona 4/2000, byl u Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana (vyšetřující soud č. 3 v San Bartolomé de Tirajana, Španělsko) podán návrh na umístění v detenčním zařízení.
- 30 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že tento soud v rámci předběžného šetření přijal dne 14. prosince 2019 ve věci v původním řízení tři rozhodnutí.
- 31 Prvním rozhodnutím uvedený soud přiznal VL – který byl poučen o svých právech – právo učinit prohlášení za pomoci advokáta a tlumočníka z jazyka bambara, což je jazyk, ve vztahu k němuž VL uvedl, že jím hovoří a rozumí mu. V tomto prohlášení, o němž byl sepsán protokol, VL vyjádřil úmysl požádat o mezinárodní ochranu, jelikož měl obavy z pronásledování kvůli rase nebo příslušnosti k určité společenské vrstvě. Především zdůraznil, že návrat do Mali by ho kvůli válce, která v této zemi panuje, vystavil nebezpečí usmrcení.
- 32 Vzhledem k tomu, že Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana (vyšetřující soud č. 3 v San Bartolomé de Tirajana) není podle španělského práva považován za rozhodující orgán ve smyslu čl. 2 písm. f) směrnice 2013/32, tento soud druhým rozhodnutím zaslal prohlášení, v němž VL vyjádřil přání požádat o mezinárodní ochranu, Brigada Provincial de Extranjería y Fronteras (provinční cizinecká a pohraniční brigáda) a Vysokému komisaři OSN pro uprchlíky (UNHCR). V tomto rozhodnutí bylo rovněž požádáno zastoupení vlády na Kanárských ostrovech, provinční cizinecká a pohraniční brigáda a Ministerio de Trabajo, Migraciones y Seguridad Social (ministerstvo práce, přistěhovalectví a sociálního zabezpečení, Španělsko) o to, aby bylo pro VL a dalších 25 žadatelů o mezinárodní ochranu nalezeno místo v humanitárním přijímacím středisku.
- 33 Vzhledem k tomu, že Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana (vyšetřující soud č. 3 v San Bartolomé de Tirajana) zjistil, že kvůli nedostatku volných míst může být do humanitárního přijímacího střediska umístěno pouze 12 z 26 žadatelů, třetím rozhodnutím nařídil, aby bylo 14 zbývajících žadatelů, včetně VL, umístěno do detenčního zařízení pro cizince a aby byla jejich žádost o mezinárodní ochranu vyřízena v tomto detenčním zařízení.
- 34 Předkládající soud uvádí, že před přemístěním VL do detenčního zařízení oznámil úředník provinční cizinecké a pohraniční brigády VL konání pohovoru o jeho žádosti o mezinárodní ochranu.
- 35 Advokát VL podal proti rozhodnutí o zajištění VL opravný prostředek s odůvodněním, že toto rozhodnutí odporuje směrnicím 2013/32 a 2013/33.

36 V tomto kontextu se Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana (vyšetřující soud č. 3 v San Bartolomé de Tirajana) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Článek 6 odst. 1 druhý pododstavec směrnice [2013/32] upravuje případ, kdy jsou žádosti o mezinárodní ochranu učiněny u jiných orgánů, které nejsou podle vnitrostátního práva příslušné k jejich registraci, přičemž v takovém případě členské státy zajistí, aby byla registrace provedena do šesti pracovních dnů od učinění žádosti.

Musí být toto ustanovení vykládáno v tom smyslu, že vyšetřující soudce, kteří jsou příslušní rozhodovat o zajištění cizinců v souladu s vnitrostátním právem, lze považovat za tyto ‚jiné orgány‘, které sice nejsou příslušné k registraci žádostí o mezinárodní ochranu, avšak žadatelé před nimi mohou projevit vůli takovou žádost podat?

2) V případě kladné odpovědi na první otázku, musí být čl. 6 odst. 1 směrnice [2013/32] vykládán v tom smyslu, že vyšetřující soudce musí informovat žadatele o tom, kde a jak může podat žádost o mezinárodní ochranu, a v případě podání takové žádosti musí věc postoupit orgánu příslušnému podle vnitrostátního práva k registraci a vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu a příslušnému správnímu orgánu, aby byl žadateli přiznán nárok na přijímací opatření upravená v článku 17 směrnice [2013/33]?

3) Musí být článek 26 směrnice [2013/32] a článek 8 směrnice [2013/33] vykládány v tom smyslu, že státního příslušníka třetího státu nelze zajistit, pokud nejsou splněny podmínky stanovené v čl. 8 odst. 3 směrnice [2013/33], neboť žadatel je od okamžiku, kdy provede před vyšetřujícím soudcem uvedené prohlášení, chráněn zásadou nenavrácení?“

K naléhavému řízení

37 Předkládající soud požádal o projednání této žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení o předběžné otázce upraveném v čl. 107 odst. 1 jednacího řádu.

38 Na podporu této žádosti zejména uvedl, že VL byl po umístění do detenčního zařízení zbaven osobní svobody a že vůči němu bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění, které může být kdykoli vykonáno.

39 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že se posuzovaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týká výkladu směrnic 2013/32 a 2013/33, které spadají pod hlavu V třetí části Smlouvy o FEU týkající se prostoru svobody, bezpečnosti a práva, a že umístění státního příslušníka třetí země do detenčního zařízení, ať už v průběhu řízení o posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu nebo řízení za účelem jeho vyhoštění, představuje opatření spojené se zbavením osobní svobody, které může být důvodem pro zahájení naléhavého řízení o předběžné otázce (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. března 2016, *Mirza*, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, body 31 a 35, jakož i usnesení ze dne 5. července 2018, *C* a další, C-269/18 PPU, EU:C:2018:544, body 35 a 37).

40 Podmínku naléhavosti spočívající v nutnosti obdržet odpověď Soudního dvora co nejdříve je kromě toho třeba posuzovat ke dni zkoumání žádosti o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení (rozsudky ze dne 17. března 2016, *Mirza*, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, bod 34, jakož i ze dne 14. května 2020, *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság*, C-924/19 PPU a C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, bod 99).

41 S ohledem na tyto úvahy čtvrtý senát Soudního dvora dne 6. února 2020 na návrh soudce zpravodaje po vyslechnutí generálního advokáta rozhodl, že žádosti předkládajícího soudu o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení vyhoví.

K předběžným otázkám

K přípustnosti

- 42 Španělská vláda v písemném vyjádření konstatovala, že Soudní dvůr nemá pravomoc o projednávání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce rozhodnout, jelikož předkládající soud je podle španělského práva příslušný pouze k tomu, aby rozhodl o zajištění státního příslušníka třetí země za účelem výkonu rozhodnutí o navrácení, a nikoliv k tomu, aby vyřizoval žádosti o mezinárodní ochranu. Za těchto podmínek otázky položené předkládajícím soudem nikterak nesouvisí s předmětem sporu.
- 43 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora je v rámci spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy zavedené článkem 267 SFEU věcí pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, aby s ohledem na konkrétní okolnosti věci posoudil jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání rozsudku, tak relevanci otázek, které Soudnímu dvoru klade. Týkají-li se tedy položené otázky výkladu unijního práva, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout, neboť se na takové otázky vztahuje domněnka relevance. Z toho vyplývá, že odmítnutí rozhodnout o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem ze strany Soudního dvora je možné pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny [viz nedávný rozsudek ze dne 26. března 2020, A. P. (Probační opatření), C-2/19, EU:C:2020:237, body 25 a 26].
- 44 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že tvrzení španělské vlády, že předkládající soud není podle španělského práva orgánem příslušným pro vyřizování žádostí o mezinárodní ochranu, nevylučuje, aby bylo možno tento soud považovat za „jiný orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 druhého pododstavce směrnice 2013/32. Posouzení tohoto argumentu tedy spadá do meritorního přezkumu předběžných otázek položených předkládajícím soudem, a nelze tudíž dospět k závěru, že uvedené otázky nikterak nesouvisí s předmětem sporu v původním řízení.
- 45 Tato skutečnost tedy podle všeho nemůže vyvrátit domněnku relevance, která se vztahuje na předběžné otázky položené předkládajícím soudem a kterou lze vyvrátit jen ve výjimečných případech (rozsudek ze dne 7. září 1999, Beck a Bergdorf, C-355/97, EU:C:1999:391, bod 22).
- 46 Kromě toho je třeba zdůraznit, že po podání projednávané žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce byl Soudní dvůr informován o výkonu rozhodnutí o vyhoštění přijatého vůči VL. Za těchto podmínek Soudní dvůr zaslal předkládajícímu soudu na základě čl. 101 odst. 1 jednacího řádu žádost o vysvětlení, zda se původní řízení nestalo bezpředmětným.
- 47 Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana (vyšetřující soud č. 3 v San Bartolomé de Tirajana) v odpovědi došlé Soudnímu dvoru dne 23. dubna 2020 uvedl jednak to, že dne 21. ledna 2020, tedy den po podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, obdržel informaci nasvědčující tomu, že rozhodnutí o vyhoštění VL bylo vykonáno, a jednak to, že bez ohledu na výkon tohoto rozhodnutí se spor v původním řízení bezpředmětným nestal, jelikož uvedený soud bude na základě odpovědi Soudního dvora na položené otázky povinen rozhodnout o legalitě svého dřívějšího rozhodnutí, na jehož základě byl VL v období od 14. prosince 2019 do 21. ledna 2020, dne jeho vyhoštění, zbaven osobní svobody, a že na základě výsledku sporu v původním řízení by případně mohl VL podat návrh na náhradu újmy.
- 48 Ze znění i systematiky článku 267 SFEU v tomto ohledu vyplývá, že řízení o předběžné otázce zejména předpokládá, že před vnitrostátními soudy skutečně probíhá spor, jelikož požadované rozhodnutí o předběžné otázce musí být „nezbytné“ k tomu, aby předkládající soud mohl „vynést rozsudek“ ve

věci, která mu byla předložena. Důvodem existence žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce totiž není vydávání konzultativních stanovisek k obecným nebo hypotetickým otázkám, ale potřeba skutečného vyřešení sporu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. března 2020, Miasto Łowicz a Prokurator Generalny, C-558/18 a C-563/18, EU:C:2020:234, body 44 až 46 a citovaná judikatura).

- 49 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, kterou předložil vnitrostátní soud, lze tedy odmítnout jen tehdy, je-li zjevné, že řízení podle článku 267 SFEU bylo zneužito a ve skutečnosti směřuje k tomu, aby Soudní dvůr přimělo k rozhodnutí prostřednictvím fiktivního sporu, nebo je-li zjevné, že za okolností projednávané věci nelze přímo ani nepřímo použít unijní právo (rozsudek ze dne 28. listopadu 2018, Amt Azienda Trasporti e Mobilità a další, C-328/17, EU:C:2018:958, bod 34).
- 50 V posuzované věci předkládající soud uvedl, že odpověď Soudního dvora na položené předběžné otázky je nadále nezbytná pro rozhodnutí o legalitě zbavení osobní svobody VL. Vzhledem k tomu, že postup zavedený článkem 267 SFEU je nástrojem spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy, díky němuž Soudní dvůr poskytuje vnitrostátním soudům výklad unijního práva, jenž je pro ně nezbytný k vyřešení sporu, který mají rozhodnout, takové tvrzení předkládajícího soudu Soudní dvůr v zásadě zavazuje (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 2014, Pohotovost, C-470/12, EU:C:2014:101, bod 32), a to tím spíše, že nenastaly výjimečné okolnosti uvedené v předchozím bodě.
- 51 Z toho plyne, že projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je přípustná.

K první otázce

- 52 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 6 odst. 1 druhý pododstavec směrnice 2013/32 vykládán v tom smyslu, že vyšetřující soudce, který má rozhodnout o zajištění neoprávněně pobývajících státního příslušníka třetí země za účelem jeho navrácení, patří mezi „jiné orgány“ uvedené v tomto ustanovení, u nichž je pravděpodobné, že budou dostávat žádosti o mezinárodní ochranu, ale nejsou podle vnitrostátního práva příslušné k jejich registraci.
- 53 Jak vyplývá z ustálené judikatury Soudního dvora, z požadavků jednotného uplatňování unijního práva i ze zásady rovnosti plyne, že znění ustanovení unijního práva, které za účelem vymezení svého smyslu a rozsahu výslovně neodkazuje na právo členských států, musí být zpravidla vykládáno autonomním a jednotným způsobem v celé Unii, přičemž tento výklad je třeba nalézt nejen s ohledem na znění tohoto ustanovení, ale i s přihlédnutím k jeho kontextu a k cíli sledovanému dotčenou právní úpravou [rozsudky ze dne 18. ledna 1984, Ekro, 327/82, EU:C:1984:11, bod 11, a ze dne 7. listopadu 2019, K.H.K. (Obstavení účtů), C-555/18, EU:C:2019:937, bod 38].
- 54 Článek 6 odst. 1 první pododstavec směrnice 2013/32 v tomto ohledu stanoví, že učiní-li určitá osoba žádost o mezinárodní ochranu u orgánu, který je podle vnitrostátního práva příslušný k registraci této žádosti, provede se tato registrace do třech pracovních dnů od učinění žádosti. Článek 6 odst. 1 druhý pododstavec této směrnice stanoví, že pokud je žádost o mezinárodní ochranu učiněna u jiných orgánů, u nichž je pravděpodobné, že budou takové žádosti dostávat, ale nejsou podle vnitrostátního práva příslušné k jejich registraci, členské státy zajistí, aby byla registrace provedena do šesti pracovních dnů od učinění žádosti.
- 55 Jak vyplývá z výrazu „orgán, který je podle vnitrostátního práva příslušný“ uvedeného v čl. 6 odst. 1 prvním pododstavci směrnice 2013/32, tato směrnice ponechává na členských státech, aby určily, který orgán je příslušný k registraci žádostí o mezinárodní ochranu.
- 56 Naproti tomu je třeba uvést – jak to v podstatě poznamenal generální advokát v bodě 56 svého stanoviska – že vzhledem k tomu, že v čl. 6 odst. 1 druhém pododstavci této směrnice je použita formulace „jin[é] orgán[y], u nichž je pravděpodobné, že budou takové žádosti [o mezinárodní

ochranu] dostávat, ale nejsou podle vnitrostátního práva příslušné k jejich registraci“, toto ustanovení na vnitrostátní právo nikterak neodkazuje, a členským státům tedy neukládá, aby tyto „jiné orgány“ vymezily.

- 57 Ze znění tohoto ustanovení v tomto ohledu jednoznačně vyplývá, že unijní normotvůrce měl v úmyslu zavést široké pojetí pojmu „orgány“, které ač nejsou příslušné k registraci žádostí o mezinárodní ochranu, mohou takové žádosti dostávat. Výběr přídatného jména „jiné“ totiž svědčí o snaze ponechat vymezení okruhu orgánů, které mohou dostávat žádosti o mezinárodní ochranu, otevřené.
- 58 Toto extenzivní pojetí ostatně potvrzuje čl. 6 odst. 1 třetí pododstavec této směrnice, který ukládá všem orgánům, u nichž je pouze „pravděpodobné“, že budou žádosti o mezinárodní ochranu dostávat, aby tyto žádosti, jsou-li učiněny, skutečně přijímaly.
- 59 Vzhledem k tomu, že lze očekávat, že neoprávněně pobývajícím státním příslušníkem třetí země učiní žádost o mezinárodní ochranu u soudního orgánu rozhodujícího o návrhu na zajištění, který předložily vnitrostátní orgány především za účelem jeho navrácení, je tedy třeba konstatovat, že pod pojem „jiné orgány“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 druhého pododstavce směrnice 2013/32 spadá i takový soud.
- 60 Kromě toho nelze argumentovat tím, že v čl. 6 odst. 1 třetím pododstavci směrnice 2013/32 jsou coby orgány, u nichž je pravděpodobné, že budou dostávat žádosti o mezinárodní ochranu, uvedeny pouze policejní orgány, pohraniční stráž, imigrační orgány a pracovníci detenčních zařízení. Vzhledem k tomu, že je tento výčet uveden výrazem „jako jsou“, nemůže být taxativní.
- 61 Nadto je třeba uvést, že skutečnost, že v čl. 6 odst. 1 druhém pododstavci směrnice 2013/32 není uvedeno, jakou povahu, tedy zda soudní nebo správní, by tyto „jiné orgány“ měly mít, nasvědčuje tomu – jak to v podstatě uvedl generální advokát v bodě 58 svého stanoviska – že unijní normotvůrce použil tento pojem proto, že měl v úmyslu pokrýt velký počet orgánů, a to případně i soudních, a neomezit se pouze na orgány správní.
- 62 Tento doslovný výklad čl. 6 odst. 1 směrnice 2013/32 je konečně potvrzen i výkladem kontextuálním.
- 63 Jak uvedl generální advokát v bodech 60 a 61 svého stanoviska, je třeba připomenout, že jedním z cílů směrnice 2013/32 je zaručit účinný, tj. co nejsnadnější přístup k řízení o udělení mezinárodní ochrany, jak to plyne zejména z bodů 8, 20, 25 a 26 odůvodnění této směrnice. Článek 6 odst. 2 uvedené směrnice za účelem zajištění takového přístupu stanoví členským státům povinnost zajistit, aby osoba, která učinila žádost o mezinárodní ochranu, měla „příležitost podat žádost co možná nejdříve“.
- 64 Tento výklad dále vyplývá i z bodu 25 odůvodnění téže směrnice, podle něhož by měl mít neoprávněně pobývajícím státním příslušníkem třetí země dostatečné procesní záruky pro sledování svého případu v průběhu všech fází řízení.
- 65 Jak to tvrdila Evropská komise v písemném vyjádření a generální advokát to uvedl v bodě 64 svého stanoviska, ve velmi rychlých řízeních, jako je řízení v projednávané věci, kdy se rozhodnutí o vyhoštění vydává do 24 hodin od vstupu neoprávněně pobývajícím státním příslušníkem třetí země a kdy je tento státní příslušník následujícího dne vyslýchán vyšetřujícím soudcem, je tento výslech, který probíhá za přítomnosti advokáta a tlumočnicka, který hovoří jazykem, jemuž dotyčná osoba rozumí, vhodným okamžikem k učinění žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedený výslech dokonce může být v závislosti na okolnostech první příležitostí dovolávat se práva na učinění takové žádosti.
- 66 Z informací poskytnutých předkládajícím soudem v projednávaném případě vyplývá, že VL nebyl před tím, než byl vyslechnut vyšetřujícím soudcem, informován o možnosti požádat o mezinárodní ochranu. Okolnost, na níž poukazuje španělská vláda a Ministerio Fiscal (státní zastupitelství, Španělsko), že

dotyčná osoba mohla učinit svou žádost později v detenčním zařízení, tudíž není platným důvodem, na jehož základě by bylo možné se domnívat, že neměla mít možnost učinit tak před vyšetřujícím soudcem příslušným pro rozhodnutí o jejím zajištění.

- 67 Z toho vyplývá, že pokud by bylo za takových okolností, jaké nastaly ve věci v původním řízení, takovému soudnímu orgánu, jako je Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana (vyšetřující soud č. 3 v San Bartolomé de Tirajana), zakázáno dostávat žádosti o mezinárodní ochranu, bylo by narušeno dosažení cíle spočívajícího v zajištění účinného přístupu k řízení o udělení mezinárodní ochrany, který je zmíněn v bodě 63 tohoto rozsudku.
- 68 Na první otázku je tedy třeba odpovědět tak, že čl. 6 odst. 1 druhý pododstavec směrnice 2013/32 musí být vykládán v tom smyslu, že vyšetřující soudce, který má rozhodnout o zajištění neoprávněně pobývajících státního příslušníka třetí země za účelem jeho navrácení, patří mezi „jiné orgány“ uvedené v tomto ustanovení, u nichž je pravděpodobné, že budou dostávat žádosti o mezinárodní ochranu, ale nejsou podle vnitrostátního práva příslušné k jejich registraci.

Ke druhé otázce

- 69 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 6 odst. 1 druhý a třetí pododstavec směrnice 2013/32 vykládán v tom smyslu, že vyšetřující soudce musí coby „jiný orgán“ ve smyslu tohoto ustanovení zaprvé informovat neoprávněně pobývajících státní příslušníky třetích zemí o způsobu podání žádosti o mezinárodní ochranu a zadruhé, pokud státní příslušník vyjádří úmysl takovou žádost učinit, věc postoupit příslušnému orgánu k registraci uvedené žádosti, aby mohly být tomuto státnímu příslušníkovi poskytnuty materiální podmínky přijetí a zdravotní péče podle článku 17 směrnice 2013/33.
- 70 Za účelem zodpovězení první části této otázky je třeba připomenout, že podle čl. 6 odst. 1 třetího pododstavce směrnice 2013/32 platí, že členské státy zajistí, aby „jiným orgánům“ uvedeným v tomto ustanovení, u nichž je pravděpodobné, že budou dostávat žádosti o mezinárodní ochranu, byly poskytnuty příslušné informace a aby jejich pracovníkům byla poskytnuta úroveň školení nezbytná pro plnění jejich úkolů a povinností a pokyny pro poskytování informací žadatelům ohledně místa a způsobu podávání žádostí o mezinárodní ochranu.
- 71 Vzhledem k tomu, že z odpovědi na první otázku vyplývá, že vyšetřující soudce, který má rozhodnout o zajištění neoprávněně pobývajících státního příslušníka třetí země za účelem jeho navrácení, patří mezi „jiné orgány“ uvedené v čl. 6 odst. 1 druhém pododstavci směrnice 2013/32, plyne z toho, že tento vyšetřující soudce je podle čl. 6 odst. 1 třetího pododstavce této směrnice rovněž povinen poskytnout žadatelům o mezinárodní ochranu informace o konkrétních způsobech podání žádosti o mezinárodní ochranu.
- 72 Tento výklad čl. 6 odst. 1 třetího pododstavce směrnice 2013/32 je potvrzen i čl. 6 odst. 2 této směrnice, který ukládá členským státům povinnost zajistit, aby osoba, která učinila žádost o mezinárodní ochranu, měla příležitost podat žádost co možná nejdříve.
- 73 Zatímco uvedená ustanovení svědčí o tom, že unijní normotvůrce měl v úmyslu zachovat účinnost práva neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí požádat o udělení mezinárodní ochrany, taková účinnost by byla zcela zmařena, pokud by „jiný orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 druhého a třetího pododstavce směrnice 2013/32 mohl v jednotlivých fázích řízení upustit od informování dotyčného státního příslušníka o možnosti požádat o mezinárodní ochranu pod záminkou toho, že uvedený státní příslušník pravděpodobně musel dostat takové informace dříve nebo je může dostat později.

- 74 Informuje-li tedy vyšetřující soudce, který má rozhodnout o zajištění neoprávněně pobývajících státního příslušníka třetí země za účelem jeho navrácení, tohoto státního příslušníka o konkrétních způsobech podání žádosti o mezinárodní ochranu, jedná – jak to vyžaduje bod 18 odůvodnění směrnice 2013/32 – v zájmu členských států i žadatelů o mezinárodní ochranu, aby bylo rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu přijato co možná nejdříve, aniž by tím bylo dotčeno provedení přiměřeného a úplného posouzení této žádosti.
- 75 Španělská vláda se nicméně domnívá, že „jiný orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 druhého pododstavce směrnice 2013/32 nemůže neoprávněně pobývajících státního příslušníka třetí země informovat o možnosti požádat o mezinárodní ochranu z vlastního podnětu.
- 76 V tomto ohledu je třeba podotknout, že v bodě 28 odůvodnění této směrnice je uvedeno, že aby se usnadnil přístup k řízení o posouzení žádosti na hraničních přechodech a v detenčních zařízeních, měly by být zpřístupněny informace o možnosti požádat o mezinárodní ochranu. Článek 8 odst. 1 uvedené směrnice ukládá členským státům povinnost, aby za situace, kdy existují údaje o tom, že státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti nacházející se v detenčních zařízeních nebo na hraničních přechodech na vnějších hranicích, včetně tranzitního prostoru, chtějí učinit žádost o mezinárodní ochranu, poskytly těmto osobám informace k tomu nezbytné.
- 77 Vzhledem k tomu, že čl. 6 odst. 1 třetí pododstavec směrnice 2013/32 stanoví, že „jiné orgány, u nichž je pravděpodobné, že budou dostávat žádosti o mezinárodní ochranu“, které se ve věci angažují před tím i po tom, co se případem zabývá vyšetřující soudce, musí být schopny poskytnout žadatelům informace ohledně způsobu podávání žádostí o mezinárodní ochranu, je třeba konstatovat, že povinnost poskytnout neoprávněně pobývajícím státním příslušníkům třetích zemí informace o možnosti požádat o mezinárodní ochranu má i takový vyšetřující soudce, jako je vyšetřující soudce dotčený ve věci v původním řízení, stejně jako jakýkoliv jiný orgán, u něhož je pravděpodobné, že bude dostávat takové žádosti.
- 78 Vyšetřující soudce, který má rozhodnout o zajištění neoprávněně pobývajících státního příslušníka třetí země za účelem jeho navrácení, tudíž postupuje v souladu s požadavky stanovenými v čl. 6 odst. 1 druhém a třetím pododstavci, jakož i v čl. 8 odst. 1 směrnice 2013/32, pokud z vlastního podnětu informuje tohoto státního příslušníka o jeho právu požádat o mezinárodní ochranu.
- 79 Za účelem zodpovězení druhé části předmětné otázky je třeba připomenout, že v bodě 27 odůvodnění směrnice 2013/32 je mimo jiné uvedeno, že státní příslušníci třetích zemí, kteří vyjádřili své přání požádat o mezinárodní ochranu, by měli dodržovat povinnosti a požívat práva podle této směrnice a podle směrnice 2013/33. Za tímto účelem by členské státy měly co nejdříve učinit záznam o tom, že uvedené osoby jsou žadateli o mezinárodní ochranu.
- 80 Pokud přitom byla žádost o mezinárodní ochranu učiněna u „jiného orgánu“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 druhého pododstavce směrnice 2013/32, toto ustanovení stanoví dotyčnému členskému státu k registraci této žádosti lhůtu šesti pracovních dnů od učinění této žádosti.
- 81 Má-li být tato mimořádně krátká lhůta dodržena, je zejména k zajištění účinnosti a rychlosti řízení o posouzení žádostí o mezinárodní ochranu nezbytné, aby takový orgán předal spis, který má k dispozici, orgánu, který je podle vnitrostátního práva příslušný k registraci žádosti.
- 82 Pokud by k takovému předání nedošlo, byl by vážně ohrožen samotný cíl směrnice 2013/32 a zejména cíl sledovaný jejím čl. 6 odst. 1, který spočívá v zajištění účinného, snadného a rychlého přístupu k řízení o mezinárodní ochraně, jak to uvedl generální advokát v bodě 72 svého stanoviska.
- 83 Na druhou otázku je tudíž třeba odpovědět tak, že čl. 6 odst. 1 druhý a třetí pododstavec směrnice 2013/32 musí být vykládán v tom smyslu, že vyšetřující soudce musí coby „jiný orgán“ ve smyslu tohoto ustanovení zaprvé informovat neoprávněně pobývajících státní příslušníky třetích zemí o způsobu

podání žádosti o mezinárodní ochranu a zadruhé, pokud státní příslušník projevil vůli takovou žádost učinit, věc postoupit příslušnému orgánu k registraci uvedené žádosti, aby mohly být tomuto státnímu příslušníkovi poskytnuty materiální podmínky přijetí a zdravotní péče podle článku 17 směrnice 2013/33.

Ke třetí otázce

- 84 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda musí být článek 26 směrnice 2013/32 a článek 8 směrnice 2013/33 vykládány v tom smyslu, že neoprávněně pobývajícím státní příslušník třetí země, který projevil vůli požádat o mezinárodní ochranu u „jiného orgánu“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 druhého pododstavce směrnice 2013/32, může být zajištěn pouze z důvodů stanovených v čl. 8 odst. 3 směrnice 2013/33.
- 85 V tomto ohledu je třeba uvést, že čl. 26 odst. 1 směrnice 2013/32 i čl. 8 odst. 1 směrnice 2013/33 stanoví, že členské státy nesmějí nikoho zajistit pouze proto, že se jedná o žadatele o mezinárodní ochranu.
- 86 V první řadě je tedy třeba určit, zda je neoprávněně pobývajícím státní příslušník třetí země, který projevil vůli požádat o mezinárodní ochranu, žadatelem o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 2 písm. c) směrnice 2013/32.
- 87 Předně je třeba uvést – obdobně jak to učinil generální advokát v bodě 78 svého stanoviska – že článek 6 směrnice 2013/32 rozlišuje zaprvé učinění žádosti a zadruhé její podání.
- 88 Ze znění směrnice 2013/32 v tomto ohledu jednoznačně vyplývá, že tato směrnice opakovaně spojuje postavení žadatele o mezinárodní ochranu se skutečností, že „učinil“ žádost. Článek 2 písm. c) této směrnice totiž definuje „žadatele“ jako státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, která „učinila“ žádost o mezinárodní ochranu, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Článek 2 písm. b) uvedené směrnice definuje „žádost“ jako žádost o ochranu členským státem „učiněnou“ státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti. Totéž platí i v případě čl. 2 písm. b) směrnice 2013/33, který definuje „žadatele“ jako státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, kteří „učinili“ žádost o mezinárodní ochranu, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, a v případě čl. 2 písm. a) této směrnice, podle něhož platí, že „žádost o mezinárodní ochranu“ je žádost o ochranu určená členskému státu státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti, u níž lze předpokládat, že žadatel usiluje o získání postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany.
- 89 Toto široké pojetí pojmu „žadatel o mezinárodní ochranu“ vychází rovněž z čl. 3 odst. 1 směrnice 2013/32, z něhož vyplývá, že se tato směrnice vztahuje na všechny žádosti o mezinárodní ochranu učiněné na území členského státu, jakož i z čl. 3 odst. 1 směrnice 2013/33, z něhož vyplývá, že se tato směrnice vztahuje na všechny státní příslušníky třetích zemí a osoby bez státní příslušnosti, kteří „učiní“ žádost o mezinárodní ochranu.
- 90 Článek 6 odst. 1 první a druhý pododstavec směrnice 2013/32 kromě toho členským státům ukládá, aby provedly registraci žádosti o mezinárodní ochranu do třech nebo šesti pracovních dnů od „učinění“ této žádosti, a to podle toho, zda byla uvedená žádost učiněna u orgánu, který je podle vnitrostátního práva příslušný k její registraci, nebo u jiného orgánu, u něhož je pravděpodobné, že bude takové žádosti dostávat, ale není podle vnitrostátního práva příslušný k jejich registraci. Článek 6 odst. 2 této směrnice rovněž ukládá členským státům povinnost zajistit, aby osoba, která „učinila“ žádost o mezinárodní ochranu, měla příležitost „podat“ žádost co možná nejdříve.

- 91 Nakonec je třeba poznamenat, že v bodě 27 odůvodnění zmíněné směrnice je uvedeno, že státní příslušníci třetích zemí a osoby bez státní příslušnosti, kteří vyjádřili své přání požádat o mezinárodní ochranu, jsou žadateli o mezinárodní ochranu a z tohoto důvodu by měli dodržovat povinnosti a požívat práva podle směrnic 2013/32 a 2013/33. Ve druhé větě zmíněného bodu odůvodnění je kromě toho uvedeno, že za tímto účelem by členské státy měly co nejdříve učinit záznam o tom, že uvedené osoby jsou žadateli o mezinárodní ochranu.
- 92 Ze všech těchto ustanovení vyplývá, že státní příslušník třetí země získává postavení žadatele o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 2 písm. c) směrnice 2013/32 v okamžiku „učinění“ takové žádosti.
- 93 Zatímco registraci žádosti o mezinárodní ochranu provádí podle čl. 6 odst. 1 prvního a druhého pododstavce této směrnice dotyčný členský stát a podání této žádosti v zásadě vyžaduje, aby žadatel o mezinárodní ochranu vyplnil podle čl. 6 odst. 3 a 4 uvedené směrnice k tomu určený formulář, krok spočívající v „učinění“ žádosti o mezinárodní ochranu nevyžaduje žádné správní formality, jak podotkl generální advokát v bodě 82 svého stanoviska; uvedené formality musí být dodrženy při „podání“ předmětné žádosti.
- 94 Z toho vyplývá, že získání postavení žadatele o mezinárodní ochranu nelze podmínit registrací ani podáním žádosti a skutečnost, že státní příslušník třetí země projevil vůli požádat o mezinárodní ochranu před „jiným orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 druhého pododstavce směrnice 2013/32, jako je vyšetřující soudce, postačuje k tomu, aby mu bylo přiznáno postavení žadatele o mezinárodní ochranu, a tudíž k tomu, aby začala běžet lhůta šesti pracovních dnů, ve které musí dotyčný členský stát uvedenou žádost zaregistrovat.
- 95 Ve druhé řadě je tedy třeba posoudit, zda lze žadatele o mezinárodní ochranu zajistit z jiného důvodu, než jsou důvody uvedené v čl. 8 odst. 3 směrnice 2013/33.
- 96 Nejprve je třeba uvést, že čl. 2 odst. 1 směrnice 2008/115 ve spojení s bodem 9 jejího odůvodnění musí být vykládán v tom smyslu, že se tato směrnice nevztahuje na státního příslušníka třetí země, který podal žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu směrnice 2013/32, a to v době od podání uvedené žádosti do přijetí rozhodnutí o této žádosti v prvním stupni, či případně do rozhodnutí o opravném prostředku podaném proti uvedenému rozhodnutí (obdobně viz rozsudek ze dne 30. května 2013, Arslan, C-534/11, EU:C:2013:343, bod 49).
- 97 Ochrana spjatá s právem na účinnou právní ochranu a zásadou nenavrácení kromě toho musí být zajištěna tím, že žadateli o mezinárodní ochranu je přiznáno právo na účinný prostředek právní nápravy s automatickým odkladným účinkem přinejmenším v rámci jednoho stupně soudního řízení, a to ve vztahu k rozhodnutí o navrácení a případnému rozhodnutí o vyhoštění ve smyslu směrnice 2008/115. Členské státy musí zajistit plnou účinnost prostředku právní nápravy proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu pozastavením všech účinků rozhodnutí o navrácení během lhůty pro podání tohoto opravného prostředku, a pokud je takový prostředek právní nápravy podán, až do rozhodnutí o něm [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. září 2018, Belastingdienst v. Toeslagen (Odkladný účinek odvolání), C-175/17, EU:C:2018:776, bod 33 a citovaná judikatura].
- 98 Vzhledem k tomu, že státní příslušník třetí země, který před „jiným orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 druhého pododstavce směrnice 2013/32 projevil vůli požádat o mezinárodní ochranu, má postavení žadatele o mezinárodní ochranu, jak to bylo konstatováno v bodě 94 tohoto rozsudku, jeho situace nemůže v této fázi spadat do působnosti směrnice 2008/115.
- 99 Z toho v projednávaném případě vyplývá – jak uvedl generální advokát v bodě 106 svého stanoviska – že ačkoliv se na podmínky zajištění VL vztahovala až do dne, kdy učinil žádost o mezinárodní ochranu směrnice 2008/115, od tohoto data se na něj uplatní čl. 26 odst. 1 směrnice 2013/32 a čl. 8 odst. 1

směrnice 2013/33 (obdobně viz rozsudek ze dne 14. května 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU a C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, body 210 a 213).

- 100 Ze znění obou posledně uvedených ustanovení v jejich vzájemném spojení přitom vyplývá, že členské státy nemohou zajistit osobu pouze proto, že je žadatelem o mezinárodní ochranu, a že důvody a podmínky zajištění, jakož i záruky poskytnuté zajištěným žadatelům musí být v souladu se směrnicí 2013/33.
- 101 Články 8 a 9 této směrnice ve spojení s body 15 a 20 odůvodnění této směrnice v tomto ohledu stanoví významná omezení pravomoci členských států provést zajištění (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. února 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, body 61 a 62, jakož i ze dne 14. září 2017, K., C-18/16, EU:C:2017:680, body 44 a 45).
- 102 Podle čl. 8 odst. 2 uvedené směrnice platí, že žadatel o mezinárodní ochranu může být zajištěn pouze v případě nutnosti, na základě individuálního posouzení každého případu a nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření. Z toho vyplývá, že vnitrostátní orgány mohou žadatele o mezinárodní ochranu zajistit teprve poté, co v každém jednotlivém případě ověří, zda je takové zajištění přiměřené sledovaným cílům (rozsudky ze dne 14. září 2017, K., C-18/16, EU:C:2017:680, bod 48, jakož i ze dne 14. května 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU a C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, bod 258).
- 103 Je pravda, že podle čl. 8 odst. 3 druhého pododstavce směrnice 2013/33 platí, že důvody zajištění se stanoví ve vnitrostátním právu.
- 104 Z ustálené judikatury Soudního dvora nicméně vyplývá, že čl. 8 odst. 3 první pododstavec této směrnice obsahuje taxativní výčet jednotlivých důvodů, na jejichž základě lze přistoupit k zajištění, a každý z těchto důvodů odpovídá na specifickou potřebu a je autonomní (rozsudky ze dne 15. února 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, bod 59; ze dne 14. září 2017, K., C-18/16, EU:C:2017:680, bod 42, a ze dne 14. května 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU a C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, bod 250).
- 105 S ohledem na význam práva na svobodu zakotveného v článku 6 Listiny a závažnost zásahu do tohoto práva, který představuje takové zajištění, musí být omezení výkonu tohoto práva činěna v mezích toho, co je naprosto nezbytné (rozsudky ze dne 15. února 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, bod 56, a ze dne 14. září 2017, K., C-18/16, EU:C:2017:680, bod 40).
- 106 Odůvodnění zajištění VL, které bylo uvedeno ve věci v původním řízení, a sice skutečnost, že nebylo možné najít pro něj ubytování v humanitárním přijímacím středisku, však žádnému ze šesti důvodů zajištění uvedených v čl. 8 odst. 3 prvním pododstavci směrnice 2013/33 neodpovídá.
- 107 Takový důvod zajištění tudíž odporuje požadavkům stanoveným v čl. 8 odst. 1 až 3 této směrnice, neboť ohrožuje podstatu materiálních podmínek přijetí, které musí být poskytnuty žadateli o mezinárodní ochranu v průběhu posuzování jeho žádosti o mezinárodní ochranu, a není v souladu se zásadami ani cílem uvedené směrnice (obdobně viz rozsudek ze dne 14. května 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU a C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, bod 252).
- 108 Je pravda, že čl. 18 odst. 9 písm. b) směrnice 2013/33 stanoví, že členské státy mohou výjimečně v řádně odůvodněných případech přijmout pravidla pro materiální podmínky přijetí odchylná od tohoto článku, jež se použijí po přiměřenou dobu, která musí být co nejkratší, a to mimo jiné tehdy, pokud jsou dočasně vyčerpány běžně dostupné ubytovací kapacity. Zajištění jakožto opatření spojené s odnětím svobody však za odchylná od pravidla pro materiální podmínky přijetí ve smyslu tohoto ustanovení nelze považovat.

- 109 Článek 8 odst. 3 písm. d) uvedené směrnice kromě toho umožňuje zajistit žadatele o mezinárodní ochranu v rámci řízení o navrácení podle směrnice 2008/115 za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění pouze tehdy, mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení.
- 110 Pokud jde přitom zaprvé o možnost přístupu k azylovému řízení, v projednávaném případě – jak uvedl generální advokát v bodě 109 svého stanoviska – z vyjádření předkládajícího soudu, který v tomto ohledu vychází z protokolu o zajištění, poučení o právech a sdělení základních informací týkajících se opravných prostředků proti rozhodnutí o zajištění, vyplývá, že VL do okamžiku výsledku provedeného vyšetřujícím soudcem nebyl informován o možnosti učinit žádost o mezinárodní ochranu. Tento výsledek byl tedy podle všeho pro VL jedinou příležitostí k tomu, aby požádal o mezinárodní ochranu před tím, než byl vyslán do detenčního zařízení pro cizince. Je tedy irelevantní – jak bylo připomenuto v bodě 66 tohoto rozsudku – že tato osoba měla možnost takovou žádost učinit později v tomto zařízení, jak namítá španělská vláda.
- 111 Zadruhé z předkládacího rozhodnutí ani spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, nevyplývá, že by v projednávané věci existovaly oprávněné důvody se domnívat, že žadatel učinil žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel výkon rozhodnutí o navrácení nebo zmařil své vyhoštění.
- 112 Nakonec je třeba připomenout, že čl. 9 odst. 1 směrnice 2013/33 stanoví, že žadatel o mezinárodní ochranu musí být zajištěn pouze po co nejkratší dobu a pokud přetrvávají důvody stanovené v čl. 8 odst. 3 této směrnice (rozsudek ze dne 15. února 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, bod 62).
- 113 Za těchto podmínek je třeba na třetí otázku odpovědět tak, že článek 26 směrnice 2013/32 a článek 8 směrnice 2013/33 musí být vykládány v tom smyslu, že neoprávněně pobývajícím státním příslušníkem třetí země, který projevil vůli požádat o mezinárodní ochranu u „jiného orgánu“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 druhého pododstavce směrnice 2013/32, může být zajištěn pouze z důvodů stanovených v čl. 8 odst. 3 směrnice 2013/33.

K nákladům řízení

- 114 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 6 odst. 1 druhý pododstavec směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany musí být vykládán v tom smyslu, že vyšetřující soudce, který má rozhodnout o zajištění neoprávněně pobývajícím státním příslušníkem třetí země za účelem jeho navrácení, patří mezi „jiné orgány“ uvedené v tomto ustanovení, u nichž je pravděpodobné, že budou dostávat žádosti o mezinárodní ochranu, ale nejsou podle vnitrostátního práva příslušné k jejich registraci.**
- 2) Článek 6 odst. 1 druhý a třetí pododstavec směrnice 2013/32 musí být vykládán v tom smyslu, že vyšetřující soudce musí coby „jiný orgán“ ve smyslu tohoto ustanovení zaprvé informovat neoprávněně pobývajícím státním příslušníkem třetích zemí o způsobu podání žádosti o mezinárodní ochranu a zadruhé, pokud státní příslušník projevil vůli takovou žádost učinit, věc postoupit příslušnému orgánu k registraci uvedené žádosti, aby mohly být tomuto**

státnímu příslušníkovi poskytnuty materiální podmínky přijetí a zdravotní péče podle článku 17 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu.

- 3) Článek 26 směrnice 2013/32 a článek 8 směrnice 2013/33 musí být vykládány v tom smyslu, že neoprávněně pobývající státní příslušník třetí země, který projevil vůli požádat o mezinárodní ochranu u „jiného orgánu“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 druhého pododstavce směrnice 2013/32, může být zajištěn pouze z důvodů stanovených v čl. 8 odst. 3 směrnice 2013/33.

Podpisy.